

denne Expropriationslov er taget Hensyn til Beløbet til de Commissioner, som have taxeret. Dette vil vistnok ikke være noget ringe Beløb, af hvilket ogsaa, efter hvad jeg kan opfatte, Halvdelen vil være at paalægge vedkommende Districter. Den ærede Minister bemærkede strax i Begyndelsen af sit Foredrag, at han vilde udsætte sin Kritik, indtil man ved næste Behandling fremkom med de Endringer, man maatte ønske at stille; men han gav dog nogen Kritik, idet han frabad sig alle smaalige Indvendinger og Beregninger i en Sag af denne Natur, hvis Banfærlighed vist er stor, men med Hensyn til hvilken jeg dog ikke troer, at en nogenlunde forstandig Løsning af Spørgsmaalet frembyder saa store Banfærligheder, som den ærede Minister har meent. — Jeg beklager, at den ærede Minister nu er fraværende; men det, jeg har at sige, har jo heller ikke Stort at betydde, før Sagen kommer længere frem. — Jeg kan ikke indrømme, at det skulde være smaaligt, om Erv, Thorseng, Thursø og Langeland — denne hele deilige Gruppe — frabad sig al Lod og Deel i Jernbanerne. Jeg kan ikke troe, at det er smaaligt af dem at sige: Selv om den Tid kommer, da vi faae en Jernbane, vil den formodentlig være saa fjern, at vi finde, at vi ikke bør deeltage i Godtgjørelsen for Expropriationsudgifterne ifølge denne Lov. Derhos maae de dog ogsaa med god Grund kunne sige: Efter vor Forstand have vi slet ingen Nytte af dette hele Jernbanenet, hvormod vi vide, at vi som Skatteydere ville komme til at betale en alvorlig Deel af Udgifterne ved Erhvervelsen af det saakaldte Activ: Jernbanerne. — Det ærede Medlem for Ringkjøbing (Madsen) talte om, at man kunde give Noget tilbage, naar 4 pCt. ere komne ind af Jernbanerne, men jeg troer ikke, at man, selv om man var saa begejstret for Jernbaner som den høitærede Minister, nogenlunde, endog i Drømme, vil kunne komme til en Forventning af over 4 pCt. af den Bane, som min ærede Ven fra Ringkjøbing særlig interessere sig for. Det er jo det, hvorfra Alle vi, der have modsat os dette store Fore-

tagende, dette hele Jernbanenet, ere gaaede ud, at det ikke kunde kaldes et Activ, før det havde viist, om det gav noget Udbytte. — Jeg skal ikke opholde Forhandlingerne med at imødegaae de øvrige Ansøysler af den høitærede Minister. Han siger, at han ikke vil vide af smaalige Indvendinger, men jeg troer ikke, han vilde kunne kalde det en Indvending af denne Natur, om ærede Medlemmer fra de Der, jeg har nævnt, stillede et Endringsforslag, der gik ud paa, at disse Der skulde være fritagne, og at det Beløb, der skulde falde paa dem, maatte lignedes paa de andre Dele af Landet. — Det er ganske vist, at, naar man kunde komme til en retfærdig Fordeling, vilde een Kjøbstad svare Meget, en anden Lidt, ligesom de Dele af Landet, hvor Expropriationen er gaaet for sig, navnlig alle Beboere langs Jernbanerne, og som tillige have Sorder, maatte svare Mere, end de, der ligge fjern. Alt dette er klart, men det er ligesaa klart, at man ikke ved Lov kan fordele paa denne mere retfærdige Maade. Derimod maa jeg tilstaae, at der vistnok kunde tale Meget for, at visse Kjøbstæder svarede Mindre og visse andre Kjøbstæder Mere. Jeg troer, det er en Feiltagelse, naar det ærede Medlem her i min Nærhed (Raben) paastod, at alle Kjøbstæder uden Undtagelse vinde ved Jernbanernes Indførelse; jeg troer derimod, at et ikke ringe Antal af Kjøbstæder vil lide betydeligt ved Jernbanernes Indførelse, og den Forudseenhed, som de jydste Stænder i 1846 viste ved at petitionere imod Jernbaner gennem Thyland, var derfor maastee ikke saa overordentlig forkeert. Unde i Landet vil der danne sig Handelspladser, mindre Kjøbstæder, og de Kjøbstæder, som have gode og bequemme Havne ved dybt Vand, ville vinde betydeligt paa de andre Kjøbstæders Bekostning. Alt dette troer jeg, Tiden vil vise, og det er altsaa urigtigt at have saa begejstrede Forestillinger om Jernbanernes Nytte for Kjøbstæderne i det Hele. At den her omtalte Sum skal udredes, synes alle Parter at være enige om, og naar den ærede Minister vil modtage saadanne Endringer, som ikke udsatte Loven